

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio, jeżeli w wyniku badania prawidłowości utworzonego funduszu zakładowego zostanie ujawnione, że przedsiębiorstwo dokonało odpisów w kwocie większej od rzeczywiście przysługującej.

§ 11. 1. Przedsiębiorstwa, które nie spełnią warunków określonych w niniejszym rozporządzeniu i w związku z tym nie mogą utworzyć funduszu zakładowego, mogą wydatkować na nagrody i świadczenia dla pracowników kwotę nie przekraczającą 0,2% funduszu płac; wydatki te zalicza się na straty przedsiębiorstwa.

2. Jeżeli w okresach następnym danego roku przedsiębiorstwo utworzy fundusz zakładowy, wówczas kwotę wydat-

ków, o których mowa w ust. 1, należy traktować jako zaliczkową wypłatę z funduszu zakładowego.

§ 12. Przepisów niniejszego rozporządzenia nie stosuje się w miejskich przedsiębiorstwach taksówkowych.

§ 13. Traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 27 sierpnia 1960 r. w sprawie tworzenia funduszu zakładowego w przedsiębiorstwach komunikacji miejskiej (Dz. U. z 1960 r. Nr 40, poz. 241 i z 1963 r. Nr 19, poz. 102).

§ 14. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1968 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

Załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 18 czerwca 1968 r. (poz. 123).

TABELA STAWEK ODPISÓW DODATKOWYCH NA FUNDUSZ ZAKŁADOWY ZA POPRAWĘ WSKAŹNIKA RENTOWNOŚCI

Wyszczególnienie	Stawka dodatkowego funduszu zakładowego wyrażona w procencie funduszu płac za jeden punkt poprawy wskaźnika rentowności
1) Za osiągnięcie poprawy rentowności określonej w § 5 ust. 1 pkt 1, 3 i 4 oraz w § 5 ust. 2 rozporządzenia:	
a) do 2 punktów	0,6
b) powyżej 2 do 4 punktów	0,4
c) powyżej 4 punktów	0,2
2) Za osiągnięcie poprawy rentowności określonej w § 5 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia:	
a) do 1 punktu	0,6
b) powyżej 1 do 2 punktów	0,7
c) powyżej 2 punktów	0,8

U w a g a: Przez „punkty poprawy rentowności” należy rozumieć różnicę pomiędzy rentownością osiągniętą w okresie sprawozdawczym a rentownością, z którą rentowność ta zgodnie z przepisami rozporządzenia jest porównywana; rentowność należy wyliczać z dokładnością do dwóch miejsc po przecinku przy zastosowaniu ogólnie przyjętych zasad zaokrąglania.

Odpisy na fundusz zakładowy należy liczyć w sposób składany, tj. oddzielnie dla każdego przedziału tabeli.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 19 czerwca 1968 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie zgłoszeń wynalazków do opatentowania za granicą, wykonywania praw z patentów uzyskanych za granicą oraz nabywania od osób zagranicznych praw z patentów uzyskanych w Polsce.

Na podstawie art. 53 ust. 2, art. 75 ust. 2, art. 82 i art. 115 pkt 2 ustawy z dnia 31 maja 1962 r. — Prawo wynalazcze (Dz. U. Nr 33, poz. 156) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 16 sierpnia 1963 r. w sprawie zgłoszeń wynalazków do opatentowania za granicą, wykonywania praw z patentów uzyskanych za granicą oraz nabywania od osób zagranicznych praw z patentów uzyskanych w Polsce (Dz. U. Nr 41, poz. 227) wprowadza się następujące zmiany:

1) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. 1. Przedsiębiorstwo upoważnione przez Ministra

Handlu Zagranicznego do dokonywania zgłoszeń wynalazków do opatentowania za granicą, nazywane dalej „przedsiębiorstwem upoważnionym”, przystępuje do załatwiania tych czynności na podstawie decyzji właściwej jednostki gospodarki uspołecznionej o dopuszczeniu wynalazku do zgłoszenia za granicą, wydanej po zasięgnięciu opinii właściwego branżowo przedsiębiorstwa handlu zagranicznego co do celowości takiego zgłoszenia. Decyzja wydawana jest na wniosek tego, kto zgłosił wynalazek w Urzędzie Patento-

- wym Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, lub jego następcy prawnego.
2. Właściwą jednostką gospodarki uspołecznionej uprawnioną do wydawania decyzji wymienionej w ust. 1 jest:
    - 1) w sprawach wynalazków pracowniczych — zjednoczenie wiodące w branży lub zjednoczenie branżowe właściwe ze względu na przedmiot wynalazku, z zastrzeżeniem przepisu ust. 3,
    - 2) w sprawach wynalazków niepracowniczych — przedsiębiorstwo upoważnione przez Ministra Handlu Zagranicznego do dokonywania zgłoszeń wynalazków do opatentowania za granicą; przed wydaniem decyzji przedsiębiorstwo może zwrócić się do właściwego ze względu na przedmiot wynalazku zjednoczenia o opinię co do celowości zgłoszenia wynalazku za granicą.
  3. Ministrowie Oświaty i Szkolnictwa Wyższego, Obrony Narodowej, Spraw Wewnętrznych oraz Sekretarz Naukowy Polskiej Akademii Nauk ustalają jednostki uprawnione do wydawania decyzji wymienionych w ust. 1, gdy chodzi o wynalazki, których twórcami są pracownicy jednostek podległych tym ministrom oraz jednostek Polskiej Akademii Nauk.
  4. Wniosek o wydanie decyzji wymienionej w ust. 1 powinien być złożony najpóźniej w terminie 6 miesięcy od daty zgłoszenia wynalazku do opatentowania w Urzędzie Patentowym Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej; gdy chodzi o wnioski składane do jednostek wymienionych w ust. 2 pkt 1 i ust. 3, należy równocześnie powiadomić o złożonym wniosku przedsiębiorstwo upoważnione.
  5. Wydanie decyzji wymienionej w ust. 1 powinno nastąpić najpóźniej w terminie 2 miesięcy od daty otrzymania wniosku i nie później niż w ciągu 9 miesięcy od daty zgłoszenia wynalazku do opatentowania w Urzędzie Patentowym Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.
  6. W przypadkach uzasadnionych interesem gospodarki narodowej właściwy minister na wniosek Ministra Handlu Zagranicznego może uchylać lub zmieniać decyzje wymienione w ust. 1.;
- 2) w § 3 wyrazy „Przedsiębiorstwo upoważnione powinno” zastępuje się wyrazami „Właściwa jednostka gospodarki uspołecznionej (§ 1 ust. 2 i 3) powinna”;
  - 3) w § 4 skreśla się ust. 1 i 3;
  - 4) § 5 otrzymuje brzmienie:

„§ 5. Decyzję o dopuszczeniu wynalazku do zgłoszenia za granicą doręcza się wnioskodawcy oraz przedsiębiorstwu upoważnionemu, a gdy decyzja dotyczy wynalazku pracowniczego — także twórcy wynalazku; odwołanie od decyzji dotyczącej wynalazku pracowniczego służy także twórcy wynalazku.”;
  - 5) § 8 otrzymuje brzmienie:

„§ 8. 1. Jednostka, która wydała decyzję o dopuszczeniu wynalazku do zgłoszenia za granicą, może wydać decyzję o zaniechaniu utrzymywania ochrony patentowej za granicą, jeżeli dalsze utrzymywanie tej ochrony nie jest celowe.
2. Decyzja o zaniechaniu utrzymywania dalszej ochrony patentowej za granicą powinna być doręczona temu, na czyj wniosek nastąpiło zgłoszenie wynalazku za granicą, a gdy chodzi o wynalazki pracownicze — także twórcy wynalazku, a ponadto jednostkom gospodarki uspołecznionej (w tym przedsiębiorstwu upoważnionemu), które mogą być zainteresowane w utrzymaniu ochrony patentowej za granicą, co najmniej na 6 miesięcy przed upływem terminu, w którym należy uiścić opłatę za następny okres ochrony patentowej; w sprawie odwołania od takiej decyzji stosuje się przepis § 5.
  3. Wydanie decyzji wymienionej w ust. 1 następuje z urzędu lub na wniosek zainteresowanej jednostki gospodarki uspołecznionej, w tym również przedsiębiorstwa upoważnionego.”;
- 6) w § 10 ust. 2 dodaje się na końcu zdanie:

„W umowie między właścicielem wynalazku niepracowniczego a przedsiębiorstwem upoważnionym można zastrzec, że w razie braku wpływów z tytułu wykonywania za granicą wynalazku niepracowniczego zgłoszonego na wniosek jednostki gospodarki uspołecznionej, w tym również na wniosek przedsiębiorstwa upoważnionego, koszty, o których mowa w ust. 1, poniesie przedsiębiorstwo upoważnione.”;
  - 7) w § 11 ust. 2 wyrazy „ministerstw (urzędów centralnych)” zastępuje się wyrazami „jednostek wymienionych w § 1 ust. 2 i 3”;
  - 8) § 12 otrzymuje brzmienie następujące:

„§ 12. Po wydaniu decyzji uwzględniającej wniosek o dopuszczenie wynalazku do zgłoszenia za granicą powinna być zawarta umowa między wnioskodawcą a przedsiębiorstwem upoważnionym, określająca wzajemne prawa i obowiązki wynikające z dokonania takiego zgłoszenia oraz związane z utrzymywaniem praw z patentu za granicą.”;
  - 9) w § 14 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Jeżeli z prawami z patentu uzyskanego za granicą sprzedawane są również maszyny, urządzenia lub inne towary związane z zastosowaniem lub stosowaniem wynalazku, zawieranie umów o wykonywanie praw z patentów uzyskanych za granicą następuje za pośrednictwem przedsiębiorstwa handlu zagranicznego, właściwego do eksportu takich maszyn, urządzeń lub innych towarów.”;
  - 10) § 16 otrzymuje brzmienie:

„§ 16. 1. Jeżeli właścicielem patentu uzyskanego za granicą jest jednostka gospodarki uspołecznionej, z kwoty uzyskanej z tytułu wykonywania za granicą praw z tego patentu odlicza się w walucie zagranicznej:
    - 1) marżę przedsiębiorstwa upoważnionego,
    - 2) kwotę dodatkowego wynagrodzenia przewidzianego w ust. 3, przysługującego twórcy wynalazku.

2. Z wpływów wymienionych w ust. 1 właściciel wynalazku pracowniczego otrzymuje:
    - 1) w walucie przekazu z zagranicy 30% pełnej kwoty uzyskanych wpływów; wpływy te może on przeznaczyć w całości na ponadplanowy import urządzeń, narzędzi, wyposażenia laboratoryjnego, materiałów, literatury fachowej oraz na pokrywanie wydatków związanych z zakupem licencji; wpływy te powiększają limity dewizowe wyżej wymie-

- nionych jednostek, z tym że w jednostkach i zakładach budżetowych kredyty budżetowe na ten cel zostaną we właściwym trybie powiększone;
- 2) w walucie polskiej, obliczonej po obowiązującym kursie, resztę uzyskanych wpływów po odliczeniu kwot wymienionych w ust. 1 oraz w pkt 1 niniejszego ustępu.
3. Twórcy wynalazku wymienionego w ust. 1 przysługuje dodatkowe wynagrodzenie w wysokości 10% kwoty uzyskanej z zagranicy; kwotę tę przedsiębiorstwo upoważnione przekazuje na rachunek bankowy twórcy.
4. Jeżeli właścicielem patentu uzyskanego za granicą jest jednostka gospodarki nie uspołecznionej, z kwoty uzyskanej z tytułu wykonywania za granicą praw z tego patentu odlicza się marżę przedsiębiorstwa upoważnionego, resztę zaś wpływów przekazuje się:
- 1) w walucie przekazu z zagranicy 10% pełnej kwoty uzyskanych wpływów — twórcy wynalazku; kwotę tę przedsiębiorstwo upoważnione przekazuje twórcy wynalazku na jego rachunek bankowy,

- 2) w walucie polskiej, obliczonej po obowiązującym kursie, resztę uzyskanych wpływów po odliczeniu marży przedsiębiorstwa upoważnionego oraz kwoty wymienionej w pkt 1 — właścicielowi wynalazku.”;

11) § 17 skreśla się.

§ 2. W sprawach o wydanie decyzji o dopuszczenie wynalazku do zgłoszenia za granicą wszczętych przed wejściem w życie rozporządzenia stosuje się przepisy dotychczasowe.

§ 3. Upowaznia się Przewodniczącego Komitetu Nauki i Techniki do ogłoszenia w drodze obwieszczenia jednolitego tekstu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 sierpnia 1963 r. w sprawie zgłaszania wynalazków do opatentowania za granicą, wykonywania praw z patentów uzyskanych za granicą oraz nabywania od osób zagranicznych praw z patentów uzyskanych w Polsce, z uwzględnieniem zmian wynikających z przepisów ogłoszonych przed dniem wydania jednolitego tekstu i z zastosowaniem ciągłej numeracji paragrafów, ustępów i punktów.

§ 4. Rozporządzenie wchodzi w życie w ciągu trzech miesięcy od daty ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

125

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU SPOŻYWCZEGO I SKUPU

z dnia 12 czerwca 1968 r.

w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy w zakładach przemysłu jajczarsko-drobiarskiego.

Na podstawie art. 7 ust. 3 ustawy z dnia 30 marca 1965 r. o bezpieczeństwie i higienie pracy (Dz. U. Nr 13, poz. 91) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1.

Przepisy ogólne.

§ 1. 1. Przepisy rozporządzenia dotyczą bezpieczeństwa i higieny pracy osób zatrudnionych w następujących zakładach przemysłu jajczarsko-drobiarskiego:

- 1) w zakładach drobiarskich,
- 2) w zakładach jajczarskich i przetwórstwa jajczarskiego,
- 3) w zakładach pierzarskich.

2. Przez zakłady rozumie się także wydziały, oddziały i inne komórki produkcyjne przemysłu jajczarsko-drobiarskiego.

§ 2. 1. W pomieszczeniach produkcyjnych podłogi należy utrzymywać w czystości i porządku, w stanie zapobiegającym poślizgnięciu.

2. W pomieszczeniach, w których występują odpady produkcyjne, powinny znajdować się szczelne zbiorniki przeznaczone do bieżącego gromadzenia tych odpadów. Zbiorniki do bieżącego gromadzenia odpadów produkcyjnych powinny być niezwłocznie po zapelnieniu, a co najmniej każdego dnia po zakończeniu pracy opróżniane, odpady zaś usuwane do konfiskatorów głównych. Gromadzenie odpadów produkcyjnych poza zbiornikami oraz konfiskatorami głównymi jest wzbronione.

§ 3. 1. Konfiskator główny powinien być szczelny i stale zamknięty.

2. Konfiskator główny powinien być opróżniany przez zakład utylizacyjny w okresie letnim codziennie, a zimowym nie rzadziej niż co drugi dzień. Odpady nie odebrane w tych terminach należy odkazić 2% roztworem sody kaustycznej oraz wywieźć na grzebowiska i zakopać.

3. Opróżniony konfiskator główny powinien być każdorazowo oczyszczony i wydezynfekowany.

§ 4. W pomieszczeniach produkcyjnych, które podlegają dezynfekcji środkami odkażającymi, ściany powinny być gładkie i łatwo zmywalne oraz pokryte materiałami nienasiąkliwymi, odpornymi na działanie tych środków (np. płytkami ceramicznymi).

§ 5. Otwory okienne powinny być zabezpieczone przed możliwością przedostawania się owadów do wnętrza pomieszczeń produkcyjnych i biurowych.

§ 6. 1. Dezynfekcja pomieszczeń powinna odbywać się w sposób nie zagrażający zdrowiu i życiu pracowników i pod nadzorem służby sanitarno-weterynaryjnej.

2. Praca w pomieszczeniu, które było dezynfekowane, może rozpocząć się dopiero po jego skutecznym przewietrzeniu.

3. Pracownicy zatrudnieni przy pracach ze środkami dezynfekcyjnymi szkodliwymi dla zdrowia powinni pracować w odpowiedniej odzieży ochronnej i przy użyciu sprzętu ochronnego, jak maski, rękawice, okulary itp.